

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: **O. E.**
nar. X
st. přísl. X
t. č. bytem X

zastoupen JUDr. Petrem Navrátillem, advokátem
sídlem Joštova 138/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2020, č. j. MV-7361-2/OAM-2020,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) žalobce brojil proti usnesení žalovaného ze dne 20. 1. 2019 (*pozn. soudu – jde o chybu v psaní, správně patří 2020*), č. j. MV-7361-2/OAM-2020 (dále též „napadené usnesení“), jímž bylo správní řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle ust. § 11a odst. 3 zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění ke dni vydání napadeného usnesení (dále jen „zákon o azylu“).

II. Napadené rozhodnutí

2. Žalovaný v rámci odůvodnění napadeného usnesení nejprve zrekapituloval obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení. V této souvislosti žalovaný zdůraznil, že se v případě žalobce jedná již o šestou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Následně se žalovaný zabýval důvody pro zastavení správního řízení, a to ve vazbě na dotčená ustanovení zákona o azylu a dokumenty, které byly ze strany žalobce předloženy. Konkrétně uvedl, že žalobce v předcházejících řízeních taktizoval ve svých výpovědích, upravoval svoji minulost a dokonce předložil falzifikáty úředních písemností, které měly dokládat jeho trestní stíhání a odsouzení tureckými soudy. Uvedené skutečnosti se žalovanému podařilo odhalit za součinnosti s Ministerstvem zahraničí ČR a příslušným zastupitelským úřadem.
3. Pokud se jedná o žalobcem odkazovaný rozsudek Krajského soudu v Brně (sp. zn. 33 Az 23/2018), žalovaný zdůraznil, že pouze poukazuje na povinnost správního orgánu zabývat se bezpečnostní situací na turecko-syrské hranici, aniž by se týkal přímo osoby žalobce. K tomu žalovaný doplnil, že v dotčené oblasti skutečně došlo v roce 2019 k vojenské operaci ze strany Turecka, která však podle dostupných informací nepřerostla v mezinárodní válečný konflikt a měla za následek pouze několikadenní napětí v příhraničních oblastech. Stejně tak v Turecku nepanuje žádný ozbrojený konflikt, přičemž se zde žije dvacetimilionová kurdská menšina, jejíž situace je dlouhodobě neměnná. S odkazem na konkrétní informaci OAMP o zemi původu z roku 2019 pak žalovaný připustil, že v Turecku se mohou dostat do potíží přední představitelé opozičních kurdských stran či osoby podezřelé z teroristických aktivit nebo aktivit proti celistvosti Turecka. Nejedná se však o případ žalobce, který obdobné postavení v předcházejícím řízení lživě předstíral. Celkově není kurdská menšina pronásledována či vystavena hrozbě vzniku vážné újmy, přičemž žalobce nemusí v budoucnu pobývat na hranici se Sýrií, tedy v oblasti, kde byla výše uvedená vojenská operace uskutečněna.
4. V této souvislosti žalovaný opětovně zdůraznil, že žalobce svůj azylový příběh v předcházejících řízeních účelově modifikoval, a to rovněž za pomoci předkládání falzifikátů úředních písemností. Co se týče žalobcem tvrzené podpory organizace YPG, která vznikla až po jeho odchodu z vlasti, žalovaný k tomu doplnil, že mu je dobře známo, že turecké orgány veřejné moci nevyvíjejí žádnou oficiální aktivitu za účelem trestního stíhání žalobce. Není proti němu vedeno extradiční řízení, přičemž je nemyslitelné, aby turecké bezpečnostní složky zasílaly předkládané písemnosti přímo žalobci, aniž by se jako v jiných případech obrátily přímo na bezpečnostní složky České republiky. Údajné sledování žalobce a monitorování jeho aktivit považuje žalovaný za umělou gradaci či fabulaci azylového příběhu.
5. Podle názoru žalovaného nelze z údajného dotazování úředníka ambasády nebo prošetřování jednání žalobce ze strany tureckých orgánů veřejné moci dovozovat jeho pronásledování či hrozbu vzniku vážné újmy podle dotčených ustanovení zákona o azylu. Závěrem žalovaný doplnil, že žalobce nyní projednávanou žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v době, kdy znovu pozbyl možnost legálně pobývat na území České republiky v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

III. Žaloba

6. V žalobě bylo nejprve v obecné rovině namítáno, že v Turecku došlo od podání předcházející žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany k zásadním změnám, přičemž negativní postoj

Turecka ke kurdské menšině eskaloval v roce 2019 vlivem ozbrojeného konfliktu v syrském pohraničí, který byl zaměřen proti kurdským milicím YPG. Uvedené skutečnosti vyplývají z veřejně dostupných zdrojů. Podle názoru žalobce je vystaven nebezpečí pronásledování, a to právě z důvodu jeho příslušnosti ke kurdské menšině a podpoře samosprávných kurdských orgánů a milic YPG.

7. Kromě předestření své pobytové minulosti a rodinných poměrů v České republice dále žalobce argumentoval tím, že výše uvedené okolnosti týkající se bezpečnostní situace v Turecku nebyly v rámci předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany posuzovány. Žalobce je známý podporovatel milic YPG, čímž se netají ani na sociálních sítích. V této souvislosti byly doloženy konkrétní dokumenty svědčící o tom, že turecké bezpečnostní orgány po žalobci pátrají, a to s cílem ho trestně stíhat. V souladu s evropskou legislativou a judikaturou soudů rozhodujících ve správním soudnictví je tak podle žalobce nutné nové okolnosti zohlednit, což žalovaný neučinil.
8. Naopak měl žalovaný informace o bezpečnostní situaci v Turecku a postavení kurdské menšiny paušalizovat a bagatelizovat, přičemž se vůbec nezabýval dokumenty, které byly žalobcem předloženy. Vycházel pouze z přesvědčení, že žalobce je nevěrohodný, neboť měl v předcházejícím řízení předkládat falzifikáty listin. Povinností žalovaného ovšem bylo řádně posoudit nové okolnosti, za což nelze považovat pouhý odkaz na skutečnosti vážící se k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla podána před 8 lety. Svě závěry o bezpečnostní situaci v Turecku navíc žalovaný založil na informaci o zemi původu z roku 2019, která je v tomto směru irelevantní. Podle názoru žalobce tak nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného usnesení, kterým bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno.
9. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené usnesení zrušil, uložil žalovanému povinnost k náhradě nákladů řízení a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. Co se týče uplatněných námitek, žalovaný k tomu doplnil, že se žádosti o mezinárodní ochranu řádně zabýval, a to ve vazbě na předcházející řízení ve věci žalobce a nově předložené dokumenty. V tomto ohledu žalovaný zejména zdůraznil, že se jedná o několikátý azylový příběh žalobce, který se v minulosti snažil správní orgán obelhat, včetně předkládání falešných dokumentů, které měly svědčit o pronásledování jeho osoby či hrozbě vzniku vážné újmy. Současně žalovaný poukázal na bezpečnostní situaci v Turecku, která je podle veřejně dostupných údajů dlouhodobě stabilní, na čemž nemůže nic změnit několikadenní vojenská operace na turecko-syrské hranici, která se odehrála v roce 2019. Stejně tak žalovaný zdůraznil, že v Turecku žije početná kurdská menšina, která není jako celek vystavena pronásledování či hrozbě vzniku vážné újmy.
11. Na základě výše uvedeného žalovaný krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Řízení před krajským soudem

12. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
13. Krajský soud ve věci nařídil jednání dne 30. 8. 2021, jehož se zúčastnili jak žalobce se svým zástupcem, tak zástupce žalovaného. Žalobce navrhl, aby mu poskytla tlumočnickou službu

přítomná slečna X (st. přísl. Turecko), která ovládá turečtinu i češtinu, ale není zapsána jako soudní tlumočnice. Krajský soud po složení slibu tlumočnicka ustanovil tuto osobu ve smyslu § 26 odst. 1 zákona č. 354/2019 Sb., o soudních tlumočnících, ve znění pozdějších předpisů tlumočnicí ad hoc. Krajský soud vyslechl přednesy procesních podání obou stran a shrnul obsah soudního spisu.

14. Dále konstatoval obsah připojených správních spisů, v první řadě pak správního spisu vedeného žalovaným v předmětné věci. V soudem dodatečně vyžádaném originálu správního spisu se nachází zejména předávací protokol (včetně kopie cestovního dokladu žalobce) a žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 1. 2020.
15. Z podané **žádosti a jejího doplnění ze dne 16. 1. 2020** mimo jiné vyplývá, že žalobce ji podal z důvodu změny okolností v Turecku, které nebyly v předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany posuzovány. V tomto ohledu žalobce doplnil, že se vždy politicky angažoval v podpoře kurdských zájmů, včetně finanční podpory kurdských organizací a milic (v současnosti milice YPG). Své sympatie k dané organizaci na sociálních sítích nezastíral, protože je v současné době vyšetřován ze strany tureckých orgánů veřejné moci pro spáchání trestného činu, což dokládá konkrétními listinnými důkazy. Záměrem tureckých orgánů je žalobce stíhat pro jeho kurdskou národnost a uplatňování politických práv. V této souvislosti žalobce poukázal na změnu postoje Turecka ke kurdské menšině vlivem událostí, ke kterým došlo v roce 2019 (vojenská operace na turecko-syrské hranici), což by mělo být v souladu s evropskou legislativou a související judikaturou zohledněno.
16. Ke své žádosti pak žalobce doložil dokumenty, které mají dokládat skutečnost, že je jeho pobyt monitorován ze strany tureckých státních orgánů, přičemž jeho aktivity (zveřejnění konkrétních příspěvků na sociální síti Facebook) jsou ze strany tureckých bezpečnostních složek prověřovány pro podezření ze spáchání trestného činu. Současně žalobce k žádosti doložil písemné vyjádření osoby jménem X a několik mediálních článků týkajících se pobytové situace žalobce v České republice, včetně rizika jeho nuceného vycestování do země původu.
17. Z tiskových sestav článků publikovaných v červnu 2019 v různých médiích vyplývá, že žalobce sám svůj případ medializoval. Součástí spisové dokumentace je dále napadené usnesení, které je v současné době předmětem soudního přezkumu.
18. K tomu krajský soud dodává, že si za účelem přezkumu napadeného usnesení od žalovaného vyžádal rovněž kompletní spisovou dokumentaci ve všech předcházejících řízeních o žádostech žalobce o udělení mezinárodní ochrany (sp. zn. OAM-24/VL-10-2008, sp. zn. OAM-597/VL-18-2009, sp. zn. OAM-118/ZA-06-2010, sp. zn. OAM-144/ZA-06-2010 a sp. zn. OAM-155/ZA-ZA06-2011).
19. V této souvislosti krajský soud dodává, že žalobce v předcházejících žádostech o udělení mezinárodní ochrany a souvisejících pohovorů v zásadě argumentoval problémy s tureckými státními orgány, které byly spojeny zejména s jeho příslušností ke kurdské menšině a aktivitami spočívajícími v podpoře konkrétních kurdských organizací či politických subjektů. V rámci žádosti o mezinárodní ochranu vedené pod sp. zn. OAM-155/ZA-ZA06-2011 poté žalobce argumentoval rovněž tím, že proti němu bylo v zemi původu vedeno trestní stíhání z důvodu spolupráce se stranou PKK, což doložil řadou dokumentů, včetně zatykače na jeho osobu a rozhodnutími tureckých soudů, na základě kterých měl být odsouzen k trestu odnětí svobody. Správní orgán však za součinnosti s Ministerstvem zahraničí ČR a zastupitelskými úřady v zemi původu žalobce zjistil, že předkládané listiny obsahují informace nasvědčující tomu, že se jedná o falzifikáty.
20. Dále krajský soud konstatoval související rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 12. 2020, č.j. 33 A 60/2020-32. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta usnesením

Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2021, č.j. 8 Azs 43/2021-21. Krajský soud je tak dobře obeznámen s příběhem žalobce a jeho rodiny z předcházejících řízení.

21. K dotazu soudu zástupce žalobce sdělil, že netrvá na provádění návrhů na dokazování listinami připojenými k žalobě (č.l. 13 – 19) v českém překladu, neboť tyto jsou obsahem správního spisu. Jelikož další návrhy na dokazování strany nepředložily, krajský soud ukončil dokazování. Po přednesení konečných návrhů bylo jednání přerušeno za účelem přípravy a vyhlášení rozsudku.

VI. Posouzení věci krajským soudem

22. Žaloba byla podána osobou oprávněnou (ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené v ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu.
23. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
24. Žaloba **není důvodná**.
25. Krajský soud předně připomíná, že žalobce v žalobě stejně jako ve správním řízení argumentoval především tím, že předcházející žádost o mezinárodní ochranu podal již v roce 2011, přičemž od dané doby se poměry v zemi původu zásadně změnily, a to zejména ve vztahu k postavení kurdské menšiny. Podle názoru žalobce je v tomto směru nutné zohlednit ozbrojený konflikt na turecko-syrské hranici v roce 2019, který byl zaměřený proti kurdským milicím YPG. V důsledku toho je na Kurdy, kteří žijí v pohraničí nebo jsou politicky aktivní, nahlíženo jako na teroristy. Sám žalobce se vždy zasazoval o zájmy kurdské menšiny, včetně jejich finanční podpory. Od roku 2015 pak významně a veřejně podporoval právě milice YPG a o rok později se podílel na založení pražské kanceláře dané organizace. Z těchto důvodů po žalobci turecké bezpečnostní orgány pátrají za účelem jeho trestního stíhání, což žalobce dokládá konkrétními dokumenty. V tomto ohledu žalobce zdůraznil, že žalovaný své rozhodnutí založil výhradně na nevěrohodnosti žalobce, a to s odkazem na posouzení mnoho let staré žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný navíc při hodnocení bezpečnostní situace v Turecku a postavení kurdské menšiny vycházel z jediné informace o zemi původu, která není aktuální.
26. Podle ust. § 11a odst. 3 zákona o azylu platí, že: *„Podal-li cizinec další opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany a **nelze-li se s ohledem na předchozí řízení nebo podstatnou změnu okolností vztahujících se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo k hrozbě vážné újmy podle § 14a důvodně domnívat, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a, ministerstvo řízení usnesením zastaví.** Usnesení o zastavení řízení lze vydat do 10 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo usnesení o zastavení řízení doručí cizinci na místě nebo na adresu místa pobytu na území, byla-li cizincem při podání další opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedena; jinak se usnesení o zastavení řízení uloží po dobu 10 dnů v azylovém zařízení, kde byl cizinec naposledy blášen k pobytu, a oznámení o uložení písemnosti se vyvěsí na úřední desce v tomto azylovém zařízení. Podání žaloby proti usnesení o zastavení řízení nemá odkladný účinek.“*
27. Krajský soud předně připomíná, že se v případě žalobce jedná o již šestou žádost o mezinárodní ochranu v pořadí, přestože byly všechny předcházející žádosti podány v rozmezí let 2008 až 2011. Kromě toho je zdejšímu soudu z jeho vlastní rozhodovací činnosti známo, že žalobce podával také žádosti o udělení pobytového oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců, přičemž mu bylo v minulosti uloženo rovněž správní vyhoštění

(viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2020, č. j. 33 A 60/2020-32; odkazovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

28. Podle názoru zdejšího soudu lze dále považovat za nesporné, že žalobce v jednotlivých řízeních o žádostech o mezinárodní ochranu, jejichž kompletní spisovou dokumentaci si zdejší soud od žalovaného vyžádal, kontinuálně argumentuje hrozbou pronásledování z politických důvodů, a to zejména s odkazem na jeho příslušnost ke kurdské menšině a otevřenou podporu politických subjektů či milic, které jsou ze strany Turecka považovány za teroristické organizace. Na rozdíl od žalovaného však žalobce vychází z toho, že je nutné za novou a azylově relevantní skutečnost považovat nejen ozbrojený konflikt na turecko-syrské hranici, ale také jeho veřejnou podporu milic YPG, pro kterou žalobci aktuálně hrozí trestní stíhání.
29. Co se týče tvrzené změny postavení kurdské menšiny v Turecku, krajský soud nezpochybňuje skutečnost, že v roce 2019 došlo k útoku turecké armády na syrských hranicích, což vedlo k částečnému zvýšení napětí a možnému ohrožení v dané oblasti žijících obyvatel kurdské národnosti, zejména pak těch, kteří byli politicky aktivní. Jedná se ostatně o okolnosti, které žalovaný v napadeném rozhodnutí reflektoval, byť pouze s odkazem na vybrané, ale časově relevantní informace o zemi původu. Na druhou stranu nelze opomenout, že se jednalo o události, které měly z hlediska zvýšené intenzity spíše krátkodobý charakter, přičemž byly správnými soudy v rozhodné době vždy zohledňovány v kontextu individuálních okolností případu, tedy zejména ve vazbě na případný pobyt žadatele v zasažené oblasti (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 11. 2019, č. j. 33 Az 23/2018 – 37).
30. K celkovému postavení kurdské menšiny v Turecku se pak opakovaně vyjadřoval rovněž Nejvyšší správní soud, když například ve svém rozsudku ze dne 30. 4. 2020, č. j. 7 Azs 127/2019-54, uvedl, že „*obtíže spojené s příslušností k této etnické skupině nedosahují intenzity pronásledování ve smyslu § 12 písm. a) či b) zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona ... „nelze stěžovateli přisvědčit, že by kurdští příslušníci v Turecku byli na celém území státu tak běžně a závažně pronásledováni, že by tato skutečnost zakládala důvod pro udělení mezinárodní ochrany“ (usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018 - 46) ... Nad rámec výše uvedeného Nejvyšší správní soud dodává, že reflektoval též aktuální vývoj v Turecku ve vztahu ke kurdské menšině, který souvisí s tureckou operací „Pramen míru“ spočívající ve vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie v oblasti Eufratu, která je pod kontrolou kurdských milic. Konstatuje však, že tento ozbrojený konflikt je lokalizován výhradně na konkrétním území (část hranice se Sýrií), které již žalovaný s krajským soudem dříve hodnotili jako bezpečnostně problematické; nelze však bez dalšího říci, že se jedná o vnitřní ozbrojený konflikt či válečný stav na celém území Turecka.“*
31. V případě žalobce by pak bylo možné za určitých okolností považovat za azylově relevantní pouze jeho politickou angažovanost, resp. tvrzenou podporu kurdských milic, neboť netvrdil, že by na turecko-syrské hranici před odchodem z vlasti pobýval. V této souvislosti však podle názoru krajského soudu nelze nyní projednávanou a z procesního hlediska další opakovanou žádost žalobce chápat izolovaně. Naopak je nutné žalobcem uváděné důvody hodnotit v návaznosti na dříve tvrzené skutečnosti a jejich meritorní posouzení, byť při zohlednění případné změny bezpečnostní situace v zemi původu. V tomto ohledu žalovaný založil podstatnou část odůvodnění napadeného usnesení na celkové nevěrohodnosti žalobce, kterou dovozoval především z toho, že v předcházejících azylových řízeních svoji výpověď modifikoval, přičemž v žádosti posuzované v řízení vedeném pod sp. zn. OAM-155/ZA-ZA06-2011 dokonce předložil za účelem obelhání správního orgánu falzifikáty úředních listin (zatykač na jeho osobu a odsuzující rozhodnutí tureckých soudů).
32. Žalobce ostatně v žalobě výše uvedené závěry žalovaného věcně nezpochybnil, ale pouze namítal, že nelze jen na základě průběhu a výsledku řízení o předcházející žádosti, resp. na základě v něm dovozené nevěrohodnosti jeho osoby, založit rozhodnutí v nyní projednávané

věci. Krajský soud dává žalobci částečně za pravdu v tom, že takový postup by neodpovídal požadavkům, které jsou na vydání rozhodnutí podle § 11a odst. 3 zákona o azylu kladeny. Žalobce totiž ve srovnání s předcházející žádostí o mezinárodní ochranu sice opětovně argumentuje svoji kurdskou národností a související politickou angažovaností, ale současně uvádí nové okolnosti (pátrání po jeho osobě za účelem trestního stíhání z důvodu otevřené podpory milic YPG na sociální síti Facebook), které dokládá konkrétními listinami, jejichž pravost nebyla správním orgánem na rozdíl od řízení o předcházející žádosti z roku 2011 aktivně ověřována.

33. Na druhou stranu nelze opomenout, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevycházel toliko z předcházející žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Naopak nevěrohodnost jeho tvrzení zpochybňoval rovněž s odkazem na skutečnost, že ve vztahu k jeho osobě není v současné době vedeno žádné extradiční řízení a ani nejsou činěny jiné úkony za účelem jeho trestního stíhání. Turecké orgány veřejné moci pak mají v České republice své oficiální zastoupení, což jim stejně jako v jiných případech umožňuje ohledně zjišťování pobytu konkrétních osob a dalších formalit postupovat standardním způsobem, pakliže prošetřují podezření ze spáchání trestné činnosti některého ze svých občanů dlouhodobě pobývajících v zahraničí. Stejně tak žalovaný označil za nelogické, aby turecké bezpečnostní orgány zasílaly přímo žalobci úřední dokumenty, které jsou z povahy věci adresovány příslušným orgánům veřejné moci. Nad rámec uvedeného žalovaný poukázal na časovou souvislost mezi pozbytím oprávnění žalobce k pobytu na území (ve vazbě na řízení podle zákona o pobytu cizinců) a podáním další opakované žádosti o mezinárodní ochranu.
34. S ohledem na výše uvedené proto krajský soud nesouhlasí s tím, že by žalovaný založil svůj závěr o nevěrohodnosti aktuálních tvrzení žalobce výlučně na skutečnosti, že v předcházející žádosti o mezinárodní ochranu předložil falzifikáty úředních listin. Jednalo se pouze o jednu z několika indicií, což krajský soud považuje ve vazbě na provázanost jednotlivých azylových řízení žalobce a v nich uváděná tvrzení za zcela legitimní.
35. Podle názoru zdejšího soudu pak nelze opomenout ani hodnocení povahy a relevance nových tvrzení a předkládaných písemností, k čemuž se žalovaný vyjádřil pouze způsobem, že by ani v případě jejich věrohodnosti nezakládaly důvodnou obavu z pronásledování žalobce v zemi původu. Krajský soud se ztotožňuje se žalovaným v tom, že doručení podnětu k prověření podezření na spáchání trestného činu (ve vazbě na zveřejnění konkrétních příspěvků či fotografií na facebookovém profilu) bez dalšího nesvědčí o tom, že by žalobci hrozilo pronásledování ve smyslu příslušných ustanovení zákona o azylu. Stejně tak nelze na základě dotčeného podnětu regionálního bezpečnostního orgánu státnímu zastupitelství bez dalšího předjímat ani následné zahájení trestního stíhání. V této souvislosti žalobce dokládá jedinou reakci tureckého státního zastupitelství, ze které vyplývá, že není k vyřízení věci místně příslušné, aniž by z daného přípisu vyplývalo cokoliv ohledně důvodnosti podezření na spáchání trestné činnosti.
36. O hrozbě pronásledování žalobce dále podle názoru zdejšího soudu nevypovídá ani již ve správním řízení přiložené písemné prohlášení osoby jménem Ö. L., který se obává o život žalobce, protože měl být během své občasně přítomnosti na velvyslanectví svědkem toho, že dochází k častým dotazům na rodinné poměry žalobce a jeho obchodní či politické aktivity. Pokud zdejší soud opět odhlédne o již uvedených závěrech o nevěrohodnosti žalobce a jím předkládaných dokumentů, není z daného prohlášení vůbec zřejmé, komu, kým a z jakého důvodu mají být otázky týkající se žalobce a jeho rodiny vůbec pokládány. Obavy o jeho život jsou pak spojovány výlučně se subjektivními pocity osoby podávající prohlášení, aniž by byly podloženy konkrétními informacemi o tom, že se žalobce nebo jeho děti nacházejí v reálném ohrožení. Stejně tak není zřejmé, jaký je vztah dané osoby k žalobci a jaká je povaha její funkce či pracovní činnosti, odůvodňující opakovanou přítomnost na příslušném velvyslanectví, včetně tvrzené povahy komunikace s tamními úředníky.

37. Krajský soud shrnuje, že žalobci se nepodařilo osvědčit ani prokázat takové okolnosti, že v jeho případě existují takové nové skutečnosti, které by odůvodňovaly domněnku, že by mohl být vystaven pronásledování, že mu hrozí vážná újma nebo že již splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 13 a 14a zákona o azylu. Vše, o co se opírá jeho nová žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 11. 2. 2020, lze vyložit ve světle geneze jeho azylového příběhu jen jako pokračování jeho již dříve posuzované činnosti ve vztahu k prokurdsy orientovaným politickým i militárním subjektům v Turecku (PKK, YPG atd.), a nikoliv jako zcela nové okolnosti odůvodňující nové meritorní posouzení žádosti.

VII. Závěr a náklady řízení

38. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
39. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. srpna 2021

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.